ECLI:CY:EDLEF:2015:A193

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ
ΕΝΩΠΙΟΝ: Ε. ΕΦΡΑΙΜ, Π.Ε.Δ.

Γενική Αίτηση αρ. : 322/2014

Αναφορικά με τον περί της Συμβάσεως περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων (Κυρωτικό) Νόμο 84/79

και

Αναφορικά με τον περί Διεθνούς Εμπορικής Διαιτησίας Νόμο 101/87

και

Αναφορικά με τη Διεθνή Εμπορική Διαιτησία υπ΄ αριθμό 111809 του Δικαστηρίου Διεθνούς Διαιτησίας του Λονδίνου (London Court of International Arbitration) του Ηνωμένου Βασιλείου, μεταξύ της Arsanovia Limited (Απαιτητών) και της Cruz City 1 Mauritius Holdings (Καθ΄ ων η απαίτηση)

Μεταξύ:

Cruz City 1 Mauritius Holdings, από τη Δημοκρατία του Μαυρικίου

Αιτήτριας

και

Arsanovia Limited, από τη Λευκωσία

Καθ΄ ης η Αίτηση

Αίτηση ημ. 23 Απριλίου 2014 για εγγραφή αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης

Ημερομηνία: 14 Μαΐου 2015
Εμφανίσεις:
Για την Αιτήτρια: κ. Α. Τσιρίδης και κ. Μ.Γ. Δράκος για Κώστας Τσιρίδης & Σια Δ.Ε.Π.Ε.
Για την Καθ'ης η Αίτηση: κ. Σ. Παύλου και κα Ι. Σαμαρά για Πατρίκιος Παύλου & Συνεργάτες Δ.Ε.Π.Ε.

Α Π Ο Φ Α Σ Η

Με την παρούσα Αίτηση ζητείται η εγγραφή και ή αναγνώριση και ή εκτέλεση στην Κύπρο της διαιτητικής απόφασης που εκδόθηκε από το Δικαστήριο Διεθνούς Διαιτησίας του Λονδίνου (London Court of International Arbitration) στις 6.7.12 στην υπόθεση διαιτησίας υπ΄ αρ. 11809.

Η Αίτηση στηρίζεται στα άρθρα 2 και 3 του περί της Συμβάσεως περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων (Κυρωτικού) Ν.84/79, στα άρθρα I-V της Σύμβασης της Νέας Υόρκης περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων ημ. 10.6.58, στα άρθρα 35 και 36 του περί Διεθνούς Εμπορικής Διαιτησίας Ν.101/87, στο άρθρο 21 του περί Διαιτησίας Νόμου, Κεφ. 4, στον περί της Συμβάσεως περί Καταργήσεως της Υποχρεώσεως προς Νομιμοποίησιν Αλλοδαπών Δημοσίων Εγγράφων (Κυρωτικό) Ν.50/72, στα άρθρα 1-6 του περί Αποφάσεων Αλλοδαπών Δικαστηρίων (Αναγνώριση, Εγγραφή και Εκτέλεση Δυνάμει Συμβάσεως) Ν.121(Ι)/00, στη Δ.48 Θθ.1-13, στη Δ.55 και στη Δ.64 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας, στα άρθρα 2 και 31 του περί Δικαστηρίων Ν.14/60, καθώς και στις συμφυείς εξουσίες και τη διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου.

Η Αίτηση συνοδεύεται από ένορκη δήλωση της κας Ελένης Αποστολίδου, δικηγόρου στο δικηγορικό γραφείο που εκπροσωπεί την αιτήτρια. Η εν λόγω ένορκη δήλωση χωρίζεται σε τρία τμήματα ως ακολούθως:

i) Τα Μέρη

ii) Ιστορικό υπόβαθρο της παρούσας Αίτησης

iii) Η παρούσα Διαδικασία

Είναι η τελική εισήγηση της κας Αποστολίδου ότι τηρούνται όλες οι προϋποθέσεις για την έγκριση της παρούσας Αίτησης.

Η ένσταση έχει την ίδια νομική βάση ως η Αίτηση με την προσθήκη των άρθρων 4 και 5 του Ν.84/79, των άρθρων 2, 3, 7, 16, 18-20, 31 και 34 του Ν.101/87, του άρθρου 4(1) του περί Αλλοδαπών Δικαστικών Αποφάσεων (Αμοιβαία Εκτέλεση) Νόμου, Κεφ. 10, της Δ.47 Θθ.1-3 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας και των αρχών του κοινοδικαίου.

Οι λόγοι ένστασης είναι οι εξής:

1) Δεν τηρούνται οι προϋποθέσεις για την έγκριση της Αίτησης.

2) Η Αίτηση δεν μπορεί να προχωρήσει λόγω δεδικασμένου και ή νομικού και ή δικαστικού κωλύματος που απορρέει από την έκδοση της απόφασης του Ε.Δ. Λευκωσίας ημ. 18.12.13 στο πλαίσιο της Αίτησης υπ΄ αρ. 706/13 για εγγραφή, αναγνώριση και εκτέλεση της ίδιας διαιτητικής απόφασης.

3) Η αιτήτρια κωλύεται να επαναφέρει προς εκδίκαση τα ίδια θέματα τα οποία εκδικάστηκαν τελεσίδικα στην Αίτηση 706/13 και κωλύεται να ζητά την ίδια θεραπεία για δεύτερη φορά.

4) Η παρούσα Αίτηση συνιστά κατάχρηση της διαδικασίας.

5) Η παρούσα Αίτηση αντίκειται στη δημόσια τάξη κατά παράβαση του Ν.84/79.

6) Η αιτήτρια επιχειρεί να παρουσιάσει μαρτυρία η οποία ήταν διαθέσιμη κατά τον χρόνο καταχώρησης της Αίτησης 706/13 και η οποία μπορούσε να είχε παρουσιαστεί στο πλαίσιο της προγενέστερης Αίτησης. Αυτή η παράλειψη δεν δικαιολογεί την καταχώρηση νέας αίτησης.

7) Μέσω της παρούσας Αίτησης η αιτήτρια προσπαθεί να καταστήσει το παρόν Δικαστήριο Εφετείο, καθότι το ορθό μέτρο ήταν η καταχώρηση έφεσης και όχι η υποβολή νέας αίτησης.

8) Η απόρριψη του αιτούμενου διατάγματος είναι προς το συμφέρον της δικαιοσύνης.

Η ένσταση συνοδεύεται από ένορκη δήλωση της κας Ελεάνας Χριστοφή, δικηγόρου στο δικηγορικό γραφείο που εκπροσωπεί την καθ΄ ης η αίτηση. Η κα Χριστοφή βασικά αναλύει τους λόγους ένστασης σε συνάρτηση με τα γεγονότα της παρούσας διαδικασίας. Ο βασικός ισχυρισμός της κας Χριστοφή είναι ότι στην Αίτηση 706/13 το Δικαστήριο αποφάσισε ότι δεν τηρούνταν οι προϋποθέσεις του άρθρου IV του Ν.84/79 και ως προς αυτό το ζήτημα η εν λόγω απόφαση συνιστά τελεσίδικη απόφαση και επομένως δεδικασμένο.

Η ακρόαση της Αίτησης περιορίστηκε στις αγορεύσεις των δικηγόρων των δύο πλευρών. Αυτές ήταν εμπεριστατωμένες και περιείχαν ενδιαφέροντα επιχειρήματα προς υποστήριξη των εκατέρωθεν θέσεων. Ο δικηγόρος της αιτήτριας ασχολήθηκε πρώτα με το θέμα της τήρησης των προϋποθέσεων του άρθρου IV του Ν. 84/79 και ακολούθως με τους λόγους ένστασης, ενώ ο δικηγόρος της καθ΄ ης η αίτηση ανέλυσε το νομικό πλαίσιο τέτοιων αιτήσεων και ανέπτυξε εκτεταμένα το θέμα του δεδικασμένου και της κατάχρησης της διαδικασίας.

Ι. Τα γεγονότα της παρούσας Αίτησης

Όπως αναφέρεται ανωτέρω η πλευρά της αιτήτριας, μέσω της ένορκης δήλωσης της κας Αποστολίδου, παρουσίασε ενώπιον του Δικαστηρίου το ιστορικό των γεγονότων που οδήγησαν στην έκδοση της επίδικης διαιτητικής απόφασης, καθώς και τα έγγραφα τα οποία θεωρεί απαραίτητα για την έγκριση της παρούσας Αίτησης. Η κα Αποστολίδου αντλεί την πληροφόρηση της ως επί το πλείστον από τον κ. Jason Yardley, «*προσοντούχο δικηγόρο στην Αγγλία και στην Ουαλία, και συνέταιρο στην δικηγορική εταιρεία White & Case LLP στο Λονδίνο, που είναι οι νομικοί σύμβουλοι της Αιτήτριας*». Το περιεχόμενο της εν λόγω ένορκης δήλωσης ουδόλως αμφισβητήθηκε από την πλευρά της καθ΄ ης η αίτηση, η οποία προβάλλει καθαρά νομικούς λόγους στην ένσταση της.

Επομένως, το πραγματικό υπόβαθρο, το οποίο αποτελεί κοινό έδαφος μεταξύ των δύο πλευρών, έχει ως ακολούθως:

i) Η αιτήτρια είναι εταιρεία νομίμως συσταθείσα στις 10.9.07 και με εγγεγραμμένη διεύθυνση στη Δημοκρατία του Μαυρικίου. Η καθ΄ ης η αίτηση είναι εταιρεία νομίμως συσταθείσα στις 5.12.07 στην Κυπριακή Δημοκρατία και έχει το εγγεγραμμένο γραφείο της στον Στρόβολο.

ii) Η αιτήτρια προέβη σε σύμπραξη με διάφορες εταιρείες, συμπεριλαμβανομένης και της καθ΄ ης η αιτηση, για την εκτέλεση ενός έργου εμπορικής ανάπτυξης, λειτουργίας και διαχείρισης γης στη Βομβάη, Ινδία. Μεταξύ των μερών υπογράφηκαν διάφορες συμφωνίες, συμπεριλαμβανομένης συμφωνίας μετόχων ημ. 6.6.08, οι οποίες περιείχαν πρόνοιες για την επίλυση οποιασδήποτε διαφοράς ανέκυπτε μεταξύ τους μέσω διαιτησίας στο Δικαστήριο Διεθνούς Διαιτησίας του Λονδίνου.

iii) Εφόσον προέκυψαν διαφορές μεταξύ των μερών, στις 13.1.11 η αιτήτρια ξεκίνησε δύο διαδικασίες και στις 16.2.11 τρίτη διαδικασία διαιτησίας στο Δικαστήριο Διεθνούς Διαιτησίας του Λονδίνου.

iv) Στις 6.7.12 το Διαιτητικό Δικαστήριο εξέδωσε τρεις αποφάσεις, ήτοι μία σε καθεμιά των διαιτησιών αντίστοιχα.

v) Αντικείμενο της παρούσας Αίτησης είναι μόνο η τρίτη απόφαση (εφεξής καλούμενη 'η απόφαση'). Εναντίον της εν λόγω απόφασης ασκήθηκε προσφυγή η οποία εγκαταλείφθηκε πριν την ακρόαση της. Ως εκ τούτου, η απόφαση είναι τελική και δεσμευτική.

vi) Η αιτήτρια εξασφάλισε δικαστικό διάταγμα για εκτέλεση της απόφασης στην Αγγλία, το οποίο δεν έφερε το επιθυμητό αποτέλεσμα. Επίσης η αιτήτρια εξασφάλισε την αναγνώριση της απόφασης από τα Δικαστήρια του Αγίου Μαυρικίου.

vii) Ακολούθησε η έκδοση παγκοσμίων διαταγμάτων αποκάλυψης από τα Αγγλικά Δικαστήρια εναντίον και της καθ΄ ης η αίτηση, με τα οποία η τελευταία παρέλειψε να συμμορφωθεί. Στις 10.4.14 το Αγγλικό Δικαστήριο εξέδωσε μονομερώς παγκόσμια διατάγματα παγοποίησης περιουσιακών στοιχείων εναντίον και της καθ΄ ης η αίτηση.

viii) Όλα τα πιο πάνω γεγονότα επιβεβαιώνονται από τα αντίστοιχα έγγραφα, τα οποία επισυνάπτονται ως Τεκμήρια 1-15.

ix) Σύμφωνα με την απόφαση, η καθ΄ ης η αίτηση διατάσσεται όπως καταβάλει στην αιτήτρια το καθαρό ποσό που έχει συνεισφέρει στο κόστος των διαιτησιών, «ήτοι 165,000.000 Αγγλικές Λίρες μείον οποιονδήποτε ποσό που μπορεί να επιστραφεί στην Αιτήτρια από το LCIA (Δικαστήριο Διεθνούς Διαιτησίας του Λονδίνου)», 2,900,000 Δολάρια Αμερικής σε σχέση με δικηγορικά έξοδα και άλλα κόστα, και τόκο επί των πιο πάνω ποσών 8% ετησίως με ανατοκισμό ανά τριμηνία.

x) Η προαναφερόμενη υποχρέωση της καθ΄ ης η αίτηση είναι από κοινού και ή ξεχωριστά με τις διαπιστωθείσες υποχρεώσεις των άλλων εταιρειών με βάση τη δεύτερη διαιτητική απόφαση, η οποία είναι επίσης τελική και δεσμευτική. Τόσο η δεύτερη όσο και η τρίτη απόφαση παραμένουν πλήρως ανικανοποίητες.

Η πρωτότυπη συμφωνία διαιτησίας, η οποία περιλαμβάνεται στην προαναφερόμενη συμφωνία μετόχων και με βάση την οποία εκδόθηκε η απόφαση, επισυνάπτεται ως Τεκμήριο 2. Επίσημη μετάφραση αυτής στην Ελληνική από το Γραφείο Τύπου και Πληροφοριών επισυνάπτεται ως Τεκμήριο 3.

Επίσης, σύμφωνα με την περιγραφή της ενόρκως δηλούσας, δεόντως κεκυρωμένο πρωτότυπο της απόφασης, σφραγισμένο με apostille, επισυνάπτεται ως Τεκμήριο 11, και επίσημη μετάφραση αυτού στην Ελληνική από το Γραφείο Τύπου και Πληροφοριών επισυνάπτεται ως Τεκμήριο 12.

Τέλος, η ενόρκως δηλούσα αναφέρει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο επικύρωσε τη Σύμβαση της Νέας Υόρκης ημ. 10.6.58 και τη Σύμβαση της Χάγης ημ. 5.10.61 και επισυνάπτει σχετικά έγγραφα έρευνας που επιβεβαιώνουν αυτόν τον ισχυρισμό - Τεκμήρια 13 και 14 αντίστοιχα.

II. Η φύση της διαδικασίας εγγραφής διαιτητικής αλλοδαπής απόφασης

Αποτελεί κοινό έδαφος ότι η παρούσα Αίτηση στηρίζεται στον περί της Συμβάσεως περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων (Κυρωτικό) Ν.84/79, ο οποίος ενσωματώνει τη Σύμβαση της Νέας Υόρκης περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων ημ. 10.6.58.

Η απόφαση στην υπόθεση **Beogradska Bank D.D.** (1995) 1 Α.Α.Δ. 737 είναι διαφωτιστική ως προς τη φύση της διαδικασίας εγγραφής διαιτητικής αλλοδαπής απόφασης με βάση τις πρόνοιες του Ν.84/79. Το ακόλουθο απόσπασμα είναι ιδιαίτερα χρήσιμο ως προς την έκταση του δικαστικού ελέγχου που ασκείται σε τέτοια διαδικασία:

> «*Η αναγνώριση και εκτέλεση της προαναφερθείσας αλλοδαπής εμπορικής διαιτητικής απόφασης επιδιώχθηκε με βάση τις πρόνοιες της Σύμβασης περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων της Νέας Υόρκης (η Σύμβαση), που κυρώθηκε στην Κύπρο με τον περί της Συμβάσεως περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων (Κυρωτικό) Νόμο του 1979 (Ν. 84/79), του οποίου οι πρόνοιες σύμφωνα με το άρθρο 169 του Συντάγματος έχουν αυξημένη ισχύ έναντι οιουδήποτε ημεδαπού νόμου.*
>
> *Το άρθρο ΙΙΙ της Σύμβασης καθιερώνει την υποχρέωση των κρατών μελών να αναγνωρίζουν το κύρος και να επιτρέπουν την αναγνώριση και εκτέλεση των αλλοδαπών εμπορικών διαιτητικών αποφάσεων και προνοεί πως η διαδικασία αυτή γίνεται σύμφωνα με τους δικονομικούς κανόνες που ακολουθούνται στη χώρα του δικάζοντα Δικαστή. Βέβαια αν για κάποιο τέτοιο ζήτημα υπάρχει πρόνοια στη Σύμβαση, τότε ακολουθούνται οι πρόνοιες της Σύμβασης. Η Σύμβαση δεν καθορίζει δικονομικούς κανονισμούς που να ρυθμίζουν τη διαδικασία αναγνώρισης και εκτέλεσης των αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων, ούτε και στην Κύπρο καθορίστηκε δεσμευτική διαδικασία. Επομένως για ένα τέτοιο διάβημα πρέπει να γίνεται επίκληση των Κανονισμών Πολιτικής Δικονομίας.*
>
> *Όταν το Δικαστήριο έχει ενώπιον του αίτηση για αναγνώριση και εκτέλεση τέτοιας απόφασης, το πρώτο θέμα που πρέπει να διαπιστώσει είναι αν πρόκειται περί διαιτητικής απόφασης επί εμπορικού ή άλλου συναφούς ζητήματος και αν αυτή είναι αλλοδαπή. Το άρθρο ΙΥ της Σύμβασης προνοεί για το τι πρέπει να γίνει για να επιτύχει η αναγνώριση και εκτέλεση και το άρθρο V πώς μπορεί να απορριφθεί ένα τέτοιο διάβημα και οι λόγοι που το επιτρέπουν αυτό, είναι περιορισμένοι και καθορίζονται. Τα άρθρα αυτά τα παραθέτω στην αγγλική και σε μετάφραση στην ελληνική. Μεταξύ των*

δύο κειμένων υπερισχύει το κείμενο του αγγλικού πρωτοτύπου, όπως προνοεί ο Ν. 84/79:

.....

Ο δικαστικός έλεγχος της διαιτητικής απόφασης που γίνεται σύμφωνα με τα άρθρα IV και V της Σύμβασης, είναι κατά τη γνώμη μου εποπτικός, έχει δικονομικό χαρακτήρα και δεν υπεισέρχεται στην ουσία της κρίσης των Διαιτητών. Κάποια απόκλιση ενδεχομένως να λεχθεί ότι γίνεται από τις πρόνοιες της παραγράφου 2(β) του άρθρου V της Σύμβασης, που αναφέρεται στη δημόσια τάξη, που γίνεται αυτεπάγγελτα από το Δικαστήριο. Όμως και πάλι, κατά την άποψή μου, η έρευνα αυτή είναι εποπτική και παρόλο που ελέγχει το περιεχόμενο της απόφασης των Διαιτητών, εντούτοις περιορίζεται μόνο στο θέμα της διαπίστωσης αν η διαιτητική απόφαση είναι αντίθετη στη δημόσια τάξη και δεν υπεισέρχεται στη διάγνωση της ουσίας της υπόθεσης.

Το δίκαιο που εφαρμόζεται στη διαδικασία του εποπτικού αυτού ελέγχου για αναγνώριση και εκτέλεση της διαιτητικής απόφασης, είναι εκείνο του δικάζοντα Δικαστή, εκτός αν υπάρχει κάποια ειδική πρόνοια στη Σύμβαση. Το βάρος της απόδειξης των όσων αναφέρονται στο άρθρο IV το έχει ο αιτητής, ενώ τα όσα αναφέρονται στο άρθρο V, που σχετίζονται με τους λόγους απόρριψης της αίτησης, βαρύνουν εκείνον εναντίον του οποίου γίνεται η επίκληση της απόφασης. Σύμφωνα με το άρθρο IV ο αιτητής δεν έχει τίποτε άλλο να πράξει για να επιτύχει την αναγνώριση και εκτέλεση της απόφασης από του να προσκομίσει τα έγγραφα που αναφέρονται στο άρθρο αυτό, οπότε το βάρος απόδειξης των όσων αναφέρονται στο άρθρο V, μετατοπίζεται στους ώμους του προσώπου εκείνου εναντίον του οποίου γίνεται η επίκληση.»

III. Δεδικασμένο

Ο κύριος λόγος ένστασης περί ύπαρξης δεδικασμένου είναι και το πρώτο ζήτημα το οποίο χρήζει εξέτασης στο πλαίσιο της παρούσας Αίτησης. Ο λόγος αυτός έχει ως βάση την ύπαρξη της παλαιότερης απόφασης στην Αίτηση 706/13, με την οποία απορρίφθηκε το ίδιο αίτημα αναφορικά με την ίδια διαιτητική απόφαση.

Η απόφαση του Δικαστηρίου επισυνάπτεται ως Τεκμήριο Α στην ένορκη δήλωση της κας Χριστοφή. Όπως φαίνεται ξεκάθαρα από το κείμενο της απόφασης, η Αίτηση 706/13 αφορά την ίδια διαδικασία, ήτοι αίτημα για εγγραφή και ή αναγνώριση και ή εκτέλεση της διαιτητικής απόφασης υπ. αρ. 11809 μεταξύ των ίδιων διαδίκων. Ο λόγος για τον οποίο το Δικαστήριο απέρριψε την Αίτηση ήταν ότι τα έγγραφα τα οποία επισυνάφθηκαν στην ένορκη δήλωση που συνόδευε την Αίτηση δεν τηρούσαν τις πρόνοιες του άρθρου IV του Ν.84/79. Ειδικότερα, το Δικαστήριο έκρινε ότι τα αντίγραφα της διαιτητικής απόφασης και της συμφωνίας μετόχων ημ. 6.6.08 δεν ήταν δεόντως πιστοποιημένα, όπως ούτε και οι μεταφράσεις αυτών. Εξ ου και η ακόλουθη κατάληξη του Δικαστηρίου:

«*Για όλα τα πιο πάνω, είναι η κατάληξη του Δικαστηρίου ότι οι Αιτητές απέτυχαν να παρουσιάσουν στο Δικαστήριο τα έγγραφα που ρητά και επιτακτικά προνοούνται στο άρθρο IV του Ν.84/79. Επομένως οι Αιτητές δεν απέσεισαν το βάρος απόδειξης των προϋποθέσεων που το εν λόγω άρθρο τάσσει, ώστε να μετατοπιστεί το βάρος απόδειξης στους ώμους των Καθ΄ ων η Αίτηση για να αποδείξουν όσα αναφέρονται στο άρθρο V του Ν.84/79. Η κατάληξη αυτή κρίνει και την τύχη της αίτησης που δεν είναι άλλη παρά η απόρριψη της, χωρίς να απαιτείται η εξέταση των υπόλοιπων λόγων ένστασης*.»

Στην παρούσα οι θέσεις των δύο πλευρών επί του θέματος ήταν εκ διαμέτρου αντίθετες. Ο δικηγόρος της αιτήτριας εισηγήθηκε ότι οι πρόνοιες του άρθρου IV του Ν.84/79 είναι καθαρά τυπικές απαιτήσεις που δεν άπτονται της εξέτασης της ουσίας της αίτησης και επομένως η προγενέστερη απόφαση του Δικαστηρίου δεν θεωρείται τελεσίδικη.

Ο δικηγόρος της καθ΄ ης η αίτηση επεσήμανε ότι τέτοιας φύσης αιτήσεις είναι πρωτογενείς και όχι ενδιάμεσες, και ισχυρίστηκε ότι η προγενέστερη απόφαση είναι τελική καθότι αυτή «*έχει καθορίσει τα επίδικα ζητήματα που σε τέτοιας φύσεως υποθέσεις δεν είναι τίποτα άλλο παρά ο έλεγχος της έγγραφης μαρτυρίας που απαιτείται να προσκομίσουν οι αιτητές σύμφωνα με το άρθρο IV(1) του Ν84/79*». Ήταν η θέση του κ. Παύλου ότι η Δικαστής στην Αίτηση 706/13 άσκησε τον εποπτικό έλεγχο που επιτρέπεται από το Ν.84/79 εξετάζοντας την έγγραφη μαρτυρία των Αιτητών, προέβη σε αξιολόγηση του υλικού που τέθηκε ενώπιον της και προέβη στα ευρήματα της καταλήγοντας σε απόρριψη της Αίτησης. Ο κ. Παύλου απέδωσε ιδιαίτερη σημασία στο ότι «*η τήρηση των ρητών και επιτακτικών προϋποθέσεων του άρθρου IV του Νόμου 84/79 από τους Αιτητές ήταν κάτω από τις περιστάσεις το μόνο ουσιαστικό επίδικο θέμα της αίτησης*» για να καταλήξει ότι η προγενέστερη απόφαση αφορά την ουσία της υπόθεσης και επομένως δημιουργεί δεδικασμένο όσον αφορά την υπό κρίση Αίτηση.

Η νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου έχει σαφώς θέσει τις αρχές που διέπουν την εφαρμογή του κωλύματος λόγω δεδικασμένου. Οι σχετικές παραπομπές των δύο δικηγόρων ήταν κοινές. Σύμφωνα με τις υποθέσεις **Πανεράς v. Πανερά** (2001) 1(Γ) Α.Α.Δ. 1684 και **Παμπορίδης v. Κτηματικής Τραπέζης Κύπρου Λτδ** (1995) 1 Α.Α.Δ. 670, για να τύχει εφαρμογής ο κανόνας αυτού προϋποθέτει:

(α) Ταύτιση διαδίκων

(β) Ταύτιση ιδιότητας διαδίκων

(γ) Ταύτιση επίδικων θεμάτων

(δ) Τελεσίδικη απόφαση.

Αποτελεί κοινό έδαφος μεταξύ των δύο πλευρών και διαπίστωση του Δικαστηρίου ότι οι τρεις πρώτες προϋποθέσεις πληρούνται. Εκείνο που απομένει προς εξέταση είναι κατά πόσο τηρείται και η τελευταία.

Χρήσιμη αναφορά μπορεί να γίνει στην υπόθεση **Georghiou v. Voniati** (1978) 2 J.S.C.239, στην οποία λέχθηκαν τα ακόλουθα:

«*Where "res judicata" is alleged, as in the present case, by way of disposing the whole claim, it amounts to a contention that the whole legal rights and obligations of the parties have been concluded by the earlier judgment, (in the case in hand by the Ruling, Exh.1) by which all questions of law and fact have already been determined.*

The doctrine of "res judicata" applies equally to both questions of fact and law and the same principles apply in regard to the conclusiveness of their determination by the Court.

The aim of the doctrine of estoppel is evident and finds expression in the much used legal maxim "interest reipublicae ut sit finis litium" (the public interest requires that litigation should end). Lord Maugham L.C. said the following in ***New Brunswick Ry. Co. v. British & French Trust Corpn. Ltd.*** *(1938) 4 All E.R.747 at 754.*

The doctrine of estoppel is founded on considerations of justice and good sense. If an issue has been distinctly raised and decided in an action in which both parties are represented, it is unjust and unreasonable to permit the same issue to be litigated afresh between the same parties or persons claiming under them.»

Στην εν λόγω υπόθεση γίνεται παραπομπή στην Αγγλική υπόθεση **Carl-Zeiss-Stiftung v. Rayner** (1969) 3 All E.R. 897, στην οποία αφού αναφέρονται οι προϋποθέσεις για την εφαρμογή της αρχής του δεδικασμένου, όπως εκτίθενται πιο πάνω, το Δικαστήριο ερμηνεύει την έννοια της τελικής απόφασης *(final judgment)* ως εξής:

«*Finality for this purpose means that the decision: (a) is one which does not ex facie, as in the case of an order for an account or enquiry, leave something to be judicially determined or ascertained before the decision can become effective or enforceable; and (b) is not subject to subsequent discharge, rescission, modification or any other form of revision by the Court or tribunal making the decision.*

.....

No finding or decision would occasion an estoppel unless it were final, but it may be said that no finding or decision on an interlocutory application, apart from the actual relief granted (which may or may not be of a final nature), is final in the relevant sense unless in consequence of the doctrine of res judicata it is a bar to further litigation of that issue. Possibly the solution of this apparent dilemma may depend on whether the issue was explicitly raised in the earlier proceedings and the parties ought to be treated as having then put forward all the facts and arguments which they then considered to be relevant to its resolution, so that the issue was fully considered on its merits in a judicial manner.»

Στο σύγγραμμα **Halsbury's Laws of England**, 4η έκδοση, τόμος 26, παρ. 505, η έννοια της τελεσιδικίας μίας απόφασης δίδεται ως εξής:

«*In general a judgement or order which determines the principal matter in question is termed 'final'... Final judgements are such as at once put an end to the action*

declaring that the plaintiff has either entitled himself, or has not, to recover the remedies he sues for.»

Όπως ήδη επισημαίνεται στην υπόθεση **Carl-Zeiss-Stiftung v. Rayner** (ανωτέρω), η προγενέστερη απόφαση πρέπει να είναι απόφαση επί της ουσίας (merits) ούτως ώστε να αποτελεί δεδικασμένο. Αυτή η αρχή, με παραπομπή στην εν λόγω απόφαση, αναφέρεται επίσης στο σύγγραμμα **Spencer, Bower and Handley, Res Judicata**, 4η έκδοση, σελ. 89, παρ. 6.01. Στην παρ. 6.02 του ίδιου συγγράμματος αναφέρονται τα ακόλουθα:

«*In the Sennar (No 2) ...Lord Brandon said:*

'. *a decision on procedure alone is not a decision on the merits. Looking at the matter positively a decision on the merits is a decision which establishes certain facts as proved or not in dispute, states what are the relevant principles of law applicable to such facts, and expresses a conclusion with regard to the effect of applying those principles to the factual situtaion concerned.'*

.....

Accordingly a decision which determines the issue otherwise than on purely procedural grounds is a decision on the merits although it may not determine all the issues in controversy.»

Διαφωτιστική επί του ίδιου θέματος είναι και η υπόθεση **Pieris v. Republic of Cyprus** (1983) 3Β C.L.R. 1054, στην οποία αναφέρονται τα εξής:

«*For the doctrine of res judicata to be validly invoked, the following prerequisites must be satisfied:-*

(a) The decision relied upon to set up res judicata, must involve an adjudication on the merits, in contradiction to an adjudication resting on the absence of the requisite formalities. ..

(b)The point in issue must have been decided directly or by necessary implication in the first recourse.»

Με την απόφαση του στην Αίτηση 706/13 το Δικαστήριο απέρριψε το αίτημα της αιτήτριας για τον λόγο ότι η τελευταία απέτυχε να παρουσιάσει τα έγγραφα τα οποία απαιτούντο με βάση τις πρόνοιες του άρθρου IV του Ν. 84/79. Το Δικαστήριο κατέληξε στην εν λόγω απόφαση του κατόπιν εξέτασης των εγγράφων τα οποία η πλευρά της αιτήτριας παρουσίασε στο πλαίσιο της Αίτησης και έκρινε ότι αυτά δεν τηρούσαν τις προϋποθέσεις που θέτει το άρθρο IV.

Με γνώμονα τη φύση τέτοιων αιτήσεων για εγγραφή, αναγνώριση και εκτέλεση αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης, όπως αυτή καθορίζεται στην υπόθεση **Beogradska Bank D.D.** (ανωτέρω) και σε άλλη σχετική νομολογία, προκύπτουν τα ακόλουθα:

i) Στην Κύπρο η διαδικασία αναγνώρισης και εκτέλεσης διαιτητικής απόφασης διέπεται από τους περί Πολιτικής Δικονομίας Διαδικαστικούς Κανονισμούς - **άρθρο ΙΙΙ του Ν. 84/79** και

Beogradska Bank D.D. (ανωτέρω).

ii) Ο δικαστικός έλεγχος της διαιτητικής απόφασης που γίνεται σύμφωνα με τα άρθρα IV και V είναι εποπτικός, έχει δικονομικό χαρακτήρα και δεν υπεισέρχεται στην ουσία της απόφασης - βλ. **Beogradska Bank D.D.** (ανωτέρω).

iii) Η έρευνα του Δικαστηρίου επεκτείνεται και στο κατά πόσο η διαιτητική απόφαση είναι αντίθετη στη δημόσια τάξη και δεν υπεισέρχεται στη διάγνωση της ουσίας της υπόθεσης - βλ. **Beogradska Bank D.D.** (ανωτέρω).

iv) Οι προϋποθέσεις που υιοθετούνται από τη Διεθνή Σύμβαση για την αναγνώριση αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης πρέπει να ικανοποιούνται αυστηρά και κατά γράμμα - βλ. **Bristol Business Corporation v. Besuno Limited** (2011) 1(Β) Α.Α.Δ. 934.

v) Η ουσιώδης διαδικασία και ο ουσιώδης χρόνος εξέτασης των προϋποθέσεων για επικυρωμένα έγγραφα είναι η αρχική διαδικασία, δηλαδή ο χρόνος υποβολής της αίτησης - βλ. **A. Groutas Co. Ltd v. Πεπελάση** (1998) 1(Γ) Α.Α.Δ. 1675.

vi) Τα βάρος απόδειξης των προϋποθέσεων του άρθρου IV του Ν. 84/79 φέρει ο αιτητής. Αυτός έχει μόνο την υποχρέωση να προσκομίσει τα έγγραφα τα οποία αναφέρονται στο εν λόγω άρθρο. Αφού το πράξει, τότε το βάρος απόδειξης μετατοπίζεται στον καθ΄ ου η αίτηση να αποδείξει τα όσα αναφέρονται στο άρθρο V που σχετίζονται με τους λόγους απόρριψης της αίτησης - βλ. **Beogradska Bank D.D.** (ανωτέρω).

Στο σύγγραμμα **Wolff, New York Convention on the Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards**, στις σελ. 207-224, γίνεται ανάλυση του άρθρου IV της Σύμβασης και το σχετικό κεφάλαιο φέρει τίτλο «*Formal Requirements for Recognition and Enforcement of Arbitral Awards*». Το επόμενο κεφάλαιο που αφορά το άρθρο V, σελ. 225-437, τιτλοφορείται «*Grounds for refusal of Recognition and Enforcement of Arbitral Awards*».

Ο ίδιος χαρακτηρισμός αλλά και διαχωρισμός μεταξύ των τυπικών απαιτήσεων και των λόγων για άρνηση αναγνώρισης και εκτέλεσης διαιτητικών αποφάσεων με βάση τη Σύμβαση της Νέας Υόρκης γίνεται στο σύγγραμμα **Redfern & Hunter on International Arbitration**, 5η έκδοση, σελ. 638, παρ. 11.54 και 11.55. Συγκεκριμένα εκεί γίνεται αναφορά σε «*formalities for obtaining recognition and enforcement of awards to which the New York Convention applies*» και σε «*grounds for refusal of recognition and enforcement of an arbitration award that are set out in the new York Convention .*».

Ο τυπικός χαρακτήρας των προϋποθέσεων του άρθρου IV επιβεβαιώνεται και από νομολογία, και ειδικότερα την Αγγλική υπόθεση **Rainstorm Pictures Inc v. Lombard-Knight** (CA) (2014) Bus L.R. 1196, στην οποία γίνεται παραπομπή στην Ελβετική υπόθεση **R SA v. A Ltd** η οποία είναι δημοσιευμένη ως **Switzerland No 33** Yearbook of Commercial Arbitration XXVI-2001, 863.

Όπως αναφέρεται και στο πιο πάνω σύγγραμμα **Redfern & Hunter on International Arbitration** (ανωτέρω), σελ. 638, παρ. 11.54, είναι προφανές ότι οι προϋποθέσεις του άρθρου IV είναι όχι μόνο τυπικές αλλά και απλές. Ειδικότερα, ο αιτητής οφείλει μόνο να παρουσιάσει:

- το δεόντως κεκυρωμένο πρωτότυπο της απόφασης ή δεόντως πιστοποιημένο αντίγραφο αυτής, και
- το πρωτότυπο της αναφερόμενης στο άρθρο ΙΙ συμφωνίας ή δεόντως πιστοποιημένο αντίγραφο αυτής (**άρθρο IV (1) (α)-(β)**).

Σύμφωνα με το **άρθρο IV (2)**, αν η εν λόγω απόφαση ή η συμφωνία δεν συντάχθησαν στην επίσημη γλώσσα της χώρας στην οποία επιδιώκεται η αναγνώριση και εκτέλεση της απόφασης, τότε ο αιτητής οφείλει να παρουσιάσει μετάφραση αυτών σε αυτή τη γλώσσα, η οποία (μετάφραση) πρέπει να είναι δεόντως πιστοποιημένη.

Στο ίδιο σύγγραμμα στην υποσημείωση 57, στη σελ. 638, ο συγγραφέας επισημαίνει ότι υπάρχουν υποθέσεις στις οποίες η αίτηση για αναγνώριση αποτυγχάνει για τον λόγο ότι ο αιτητής παραλείπει να συμμορφωθεί έστω και με αυτές τις απλές απαιτήσεις (π.χ. στην Ιταλία και τη Βουλγαρία) και πραγματεύεται τη διαφορετική αντιμετώπιση των διαφόρων δικαιοδοσιών αναφορικά με την παράλειψη συμμόρφωσης με αυτές τις τυπικές απαιτήσεις.

Αυτή η επισήμανση αλλά και ο διαφορετικός τρόπος αντιμετώπισης όσον αφορά την ερμηνεία των τυπικών προϋποθέσεων του άρθρου IV θεωρώ ότι συμβάλλει στην εξέταση του θέματος κατά πόσον απόφανση επί της μη ικανοποίησης αυτών των προϋποθέσεων αποτελεί απόφαση επί της ουσίας και επομένως δεδικασμένο.

Εκτενέστερη ανάλυση του ζητήματος περιέχεται στο σύγγραμμα **Wolff, New York Convention on the Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards** (ανωτέρω), όπου στη σελ. 209, παρ. 3, αναφέρεται ότι αυτές οι τυπικές προϋποθέσεις ερμηνεύονται από τα περισσότερα εθνικά δικαστήρια ως πρόνοιες οι οποίες αφορούν απλώς αποδεικτικές απαιτήσεις για την αναγνώριση και εκτέλεση, κάτι το οποίο συνάδει με το πνεύμα και τον σκοπό της Σύμβασης, και όχι ως υποχρεωτικές διαδικαστικές απαιτήσεις.

Ειδικότερα, στις σελ. 218-219, αναφέρονται τα ακόλουθα:

> «*Italian courts, for instance, have held that Article IV contains **mandatory procedural prerequisites** for recognition or enforcement, in the absence of which the court must deny the application. Accordingly, the failure to provide any document required pursuant to Article IV leads ex officio to the dismissal of the recognition or enforcement action, even if the party resisting recognition or enforcement does not challenge the existence or authenticity of the award or the arbitration agreement. Spanish courts also verify, ex officio, the requirements in Art. IV.*
>
> *National courts elsewhere almost unanimously construe Article IV as 'a **provision merely concerning evidence**,' without setting forth mandatory procedural*

prerequisites for recognition or enforcement. They reason that recognition or enforcement should not be denied on a mere 'technicality', as this 'would elevate form over substance.' Following to this approach, courts in Austria, Canada, Germany, India, the Netherlands, Switzerland, and the US have held that the requirements in Article IV generally apply, only if the existence or authenticity of an arbitral award or arbitration agreement is disputed.This more liberal approach is in line with the NYC's objective to facilitate recognition and enforcement of foreign arbitral awards.»

Η προσέγγιση των Κυπριακών Δικαστηρίων φαίνεται να υιοθετεί την πρώτη προσέγγιση, δηλαδή θεωρεί ότι το άρθρο IV περιέχει σαφείς και ρητές πρόνοιες με τις οποίες υπάρχει υποχρέωση αυστηρής τήρησης τους. Η μη ικανοποίηση τους οδηγεί στην απόρριψη της αίτησης για αναγνώριση ή εκτέλεση. Αυτή η διαπίστωση του Δικαστηρίου προκύπτει ξεκάθαρα μέσα από τις αποφάσεις **Bristol Business Corporation v. Besuno Limited** (ανωτέρω) και **A. Groutas Co. Ltd v. Πεπελάση** (ανωτέρω). Επιβεβαίωση αυτής προσφέρει και η παρ. 32, σελ. 220, του συγγράμματος **Wolff, New York Convention on the Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards** (ανωτέρω),όπου αναφέρεται ότι τα κράτη μέλη της Σύμβασης τα οποία υιοθετούν την εν λόγω προσέγγιση επίσης απαιτούν όπως ο αιτητής παρουσιάσει τα έγγραφα που προβλέπονται στο άρθρο IV κατά τον χρόνο υποβολής της αίτησης. Αυτή ακριβώς είναι η προσέγγιση των δικών μας Δικαστηρίων.

Ο τρόπος αντιμετώπισης του ζητήματος από τα Δικαστήρια μας ουδόλως διαφοροποιεί τη φύση των προϋποθέσεων του άρθρου IV, που δεν είναι άλλη παρά διαδικαστική. Δεν χωρεί αμφιβολία, κατά την άποψη μου, ότι ανεξαρτήτως του τρόπου προσέγγισης του θέματος από το κάθε κράτος-μέλος, οι απαιτήσεις του άρθρου IV είναι και παραμένουν τυπικού και διαδικαστικού χαρακτήρα.

Είναι δε αξιοσημείωτο ότι η προσέγγιση που υιοθετείται σε κάθε χώρα αφορά τις περιπτώσεις στις οποίες είτε ο αιτητής παραλείπει (ή αδυνατεί) να παρουσιάσει τα έγγραφα, ήτοι την διαιτητική απόφαση ή τη συμφωνία, είτε κατ΄ ελάχιστον παρουσιάζει έγγραφα τα οποία όμως δεν αποτελούν δεόντως κεκυρωμένα ή πιστοποιημένα αντίγραφα αυτών. Και στις δύο περιπτώσεις το θέμα αντιμετωπίζεται ανάλογα με τον τρόπο ερμηνείας και αντιμετώπισης από το κάθε κράτος μέλος της Σύμβασης. Αυτό αναφέρεται και πάλι στο σύγγραμμα **Wolff, New York Convention on the Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards** (ανωτέρω), στη σελ. 218, και επιβεβαιώνεται από αποφάσεις των προαναφερομένων χωρών.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο θεωρώ ότι θα πρέπει να ιδωθεί και η παραπομπή στο ίδιο σύγγραμμα, στην υποσημείωση 83 στη σελ. 220, με αναφορά στη νομολογία της Ιταλίας (η οποία συνάδει με την Κυπριακή) ότι «*If a request for recognition or enforcement is dismissed merely because the documents listed in Art. IV were not provided in due course, such a dismissal does not engage the res judicata rule and the applicant may file a new request for recognition or enforcement*».

Συνεπώς, θεωρώ ότι οι απαιτήσεις που θέτει το άρθρο IV του Ν.84/79 είναι καθαρά τυπικής μορφής και ότι τυχόν παράλειψη συμμόρφωσης με αυτές από την πλευρά του αιτητή μπορεί να προκύψει είτε από την παντελή παράλειψη επισύναψης των εγγράφων είτε από την επισύναψη εγγράφων τα οποία όμως δεν είναι σύμφωνα με τις πρόνοιες του εν λόγω άρθρου. Εκείνο το οποίο

έχει σημασία είναι ότι στο τέλος της ημέρας, το Δικαστήριο είτε καταλήγοντας ότι δεν έχει ενώπιον του καν τα απαραίτητα έγγραφα, είτε καταλήγοντας ότι τα έγγραφα που παρουσιάστηκαν δεν ικανοποιούν τις πρόνοιες του άρθρου IV, θα προχωρήσει στην απόρριψη του αιτήματος αναγνώρισης και εκτέλεσης της αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης επί καθαρά διαδικαστικού και τυπικού θέματος και όχι επί της ουσίας της αίτησης.

Αυτό ανταποκρίνεται στη λογική του πράγματος αλλά και εμπίπτει εντός του σκοπού και του πνεύματος της Σύμβασης, που δεν είναι άλλος από την ενθάρρυνση διεξαγωγής διαιτησίας ως μηχανισμού επίλυσης διαφορών εντός του διεθνούς εμπορικού πλαισίου με την τροχιοδρόμηση και διευκόλυνση της αναγνώρισης και εκτέλεσης διαιτητικών αποφάσεων μεταξύ των κρατών μελών (βλ. **Wolff, New York Convention on the Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards** (ανωτέρω), σελ. 208, παρ. 2).

Αυτή η διαπίστωση του Δικαστηρίου βρίσκει έρεισμα και στην απόφαση στην υπόθεση **Salaman v. Κυριάκου** (1997) 1 (Γ) Α.Α.Δ. 1741, η οποία αφορούσε εγγραφή διαιτητικής απόφασης με βάση τον περί Αλλοδαπών Αποφάσεων Νόμο, Κεφ. 10. Το ακόλουθο απόσπασμα είναι ιδιαίτερα διαφωτιστικό:

> «*Μια άλλη εισήγηση του συνηγόρου του εφεσείοντα που μας απασχόλησε, είναι η πρόταση του πως το ζήτημα της εγγραφής της επίδικης απόφασης είναι δεδικασμένο, με την έννοια ότι άλλος δικαστής του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας, που λειτούργησε ως Δικαστήριο Εγγραφής, απέρριψε προηγούμενη παρόμοια αίτηση, που αφορούσε την ίδια απόφαση. Τούτο είναι γεγονός. Ο λόγος όμως που απορρίφθηκε η προηγούμενη αίτηση ήταν γιατί δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις του Κανονισμού 3(1), γιατί δεν είχε επισυναφθεί σ' αυτήν η απόφαση του αρχικού Δικαστηρίου. Το Δικαστήριο, στην υπό συζήτηση απόφαση του, αφού έκαμε αναφορά στη νομολογία που άπτεται της αρχής του δεδικασμένου, κατέληξε στο συμπέρασμα πως δεν εφαρμόζεται στην προκείμενη περίπτωση γιατί στην άλλη αίτηση, 216/94, το Δικαστήριο δεν εξέτασε την ουσία της συνδρομής των προϋποθέσεων εγγραφής που θέτει ο Νόμος και οι νομολογιακές αρχές, και ως εκ τούτου το θέμα της εγγραφής της απόφασης παρέμεινε ζωντανό για να διερευνηθεί στην ενώπιον του αίτηση. Συμφωνούμε. Ο αιτητής δεν εμποδιζόταν να επανέλθει στο Δικαστήριο με νέα αίτηση, γιατί η προηγούμενη είχε απορριφθεί για καθαρά διαδικαστικούς τυπικούς λόγους, και όχι ουσίας. Δεν απώλεσε ο αιτητής τα δικαιώματα που έχει σύμφωνα με το Νόμο, επειδή εκ παραδρομής δεν τηρήθηκαν πλήρως οι δικονομικές διατάξεις του Κανονισμού. Η αρχή του δεδικασμένου θα εφαρμοζόταν αν το Δικαστήριο απέρριπτε την εγγραφή για λόγους ουσίας, αν π.χ. συνέτρεχαν οι λόγοι που αναφέρονται στο άρθρο 6 του Νόμου.*»

Θεωρώ ότι η εν λόγω απόφαση ακριβώς επιβεβαιώνει τον διαδικαστικό και τυπικό χαρακτήρα των προϋποθέσεων του Κανονισμού 3(1) καθότι ρητώς αναφέρει ότι αυτές είναι «*δικονομικές διατάξεις*». Μάλιστα αντιπαραβάλλονται οι ουσιαστικές πρόνοιες του Νόμου, οι οποίες αφορούν τους λόγους οι οποίοι αναφέρονται στο άρθρο 6 αυτού.

Θα πρέπει να καταστεί σαφές ότι οποιαδήποτε δικαστική απόφαση για παράλειψη συμμόρφωσης με τις τυπικές διαδικαστικές διατάξεις δεν αποτελεί απόφαση επί της ουσίας του θέματος ούτως ώστε να θεωρείται ότι αυτό έχει αποφασιστεί τελεσίδικα. Όπως ειδικότερα αναφέρεται στην υπόθεση **Κατσελλή v. Κυπριακής Δημοκρατίας** (2007) 3 Α.Α.Δ. 585:

> *«Το δεδικασμένο προϋποθέτει κατ΄ αρχήν τη δικαστική απόφαση επί της ουσίας εγειρομένης διαφοράς και όχι επί καταλήξεων όταν αυτές είναι αποτέλεσμα της έλλειψης των προϋποθέσεων για την εξέταση της ουσίας (**Γεωργίου v. Δημοκρατίας (1995) 3 Α.Α.Δ., 349, 360**). Η δικαστική απόφαση δεν περιορίζεται σε μόνο το διατακτικό αλλά εκτείνεται και στην όποια διαπίστωση του δικαστηρίου επί επίδικου θέματος, πραγματικού ή νομικού, στο βαθμό που απαιτείται για την κατάληξη την οποία εκφράζει το διατακτικό (βλέπε επίσης **Pieris v. Republic (1983) 3 C.L.R. 1054**.»*

Η ίδια αρχή υιοθετήθηκε στην υπόθεση **Ιερά Αρχιεπισκοπή Κύπρου v. Κυπριακής Δημοκρατίας** (2010) 3 Α.Α.Δ. 90.

Η θέση του κ. Παύλου ότι το Δικαστήριο στην προγενέστερη Αίτηση 706/13 εξέτασε την ουσία αυτής, ήτοι την ουσία των προϋποθέσεων του άρθρου IV εφόσον η τήρηση τους είναι το μόνο που η αιτήτρια έχει να αποδείξει σε τέτοιας φύσης αιτήσεις, δεν με βρίσκει σύμφωνη. Πέραν του ότι η εξέταση τυπικών διαδικαστικών θεμάτων δεν αποτελεί απόφαση επί της ουσίας, θεωρώ ότι εδώ ο όρος «ουσία» δεν μπορεί να τύχει τέτοιας ερμηνείας.

Ο όρος «ουσία» αφορά την εξέταση θεμάτων, πραγματικών ή νομικών, τα οποία καθορίζουν τα δικαιώματα των διαδίκων και επιφέρουν τελεσιδικία στην επίλυση του υπό εξέταση ζητήματος. Η εξέταση και αξιολόγηση διαδικαστικών θεμάτων δεν αφορά την ουσία με αυτή την έννοια. Τέτοια θέματα παραμένουν ανοικτά και επομένως προς εξέταση με νέα αίτηση, όπως στην προκειμένη περίπτωση.

Στο σημείο αυτό χρήσιμη αναφορά μπορεί να γίνει και πάλι στην υπόθεση **DSV Silo-und Verwaltungsgesellschaftmb H v. Owners of the Sennar, The Sennar** (1985) 2 All E.R. 104, στην οποία γίνεται σχολιασμός του τρόπου ερμηνείας της φράσης «επί της ουσίας» («on the merits»), στο ακόλουθο απόσπασμα:

> «*It is often said that the final judgment of the foreign court must be 'on the merits'. The moral overtones which this expression tends to conjure up may make it misleading. What it means in the context of judgments delivered by courts of justice is that the court has held that it has jurisdiction to adjudicate on an issue raised in the cause of action to which the particular set of facts give rise, and that its judgment on that cause of action is one that cannot be varied, reopened or set aside by the court that delivered it or any other court of co-ordinate jurisdiction although it may be subject to appeal to a court of higher jurisdiction*.»

Το πιο πάνω απόσπασμα δίνει και την απάντηση στη θέση του κ. Παύλου για εξομοίωση της παρούσας διαδικασίας με αγωγή. Ο κ. Παύλου εισηγήθηκε ότι και στις δύο διαδικασίες παρουσιάζεται μαρτυρία από την πλευρά του αιτητή-ενάγοντα η οποία και τυγχάνει αξιολόγησης από το Δικαστήριο το οποίο καταλήγει κατά πόσο ο αιτητής-ενάγων έχει αποσείσει το βάρος απόδειξης. Επισημαίνω όμως ότι η διαφορά μεταξύ των δύο αυτών διαδικασιών είναι ότι η μεν πρώτη αφορά εξέταση και αξιολόγηση του μαρτυρικού υλικού επί διαδικαστικού ζητήματος ενώ η δεύτερη αφορά εξέταση και αξιολόγηση του μαρτυρικού υλικού επί ακριβώς ζητήματος ουσίας.

Σύμφωνα με όλα όσα αναφέρονται πιο πάνω, καταλήγω ότι η προηγούμενη απόφαση του Δικαστηρίου στην Αίτηση 706/13 δεν αποτελεί απόφαση επί της ουσίας και επομένως ούτε δεδικασμένο.

IV. Κατάχρηση Δικαστικής Διαδικασίας

Ο σχετικός λόγος ένστασης και τα επιχειρήματα προς υποστήριξη αυτού βασίζονται στην εκ νέου λήψη διαβήματος με σκοπό την έκδοση διαταγμάτων τα οποία αποτέλεσαν ήδη αντικείμενο άλλης προγενέστερης διαδικασίας.

Η μη ύπαρξη δεδικασμένου και η συνεπακόλουθη δυνατότητα της αιτήτριας υποβολής νέου αιτήματος (της παρούσας Αίτησης) για αναγνώριση και εκτέλεση της διαιτητικής απόφασης δεν αποτελεί αφ΄ εαυτής κατάχρηση διαδικασίας. Σχετικό είναι το ακόλουθο απόσπασμα από το σύγγραμμα **Spencer, Bower and Handley, Res Judicata** (ανωτέρω), σελ. 305, παρ. 26.01:

> «*Finally, there is extended doctrine based on abuse of process. In considering the latter it is important to remember the words of Lowry CJ:*
>
> *"The entire corpus of authority in issue estoppel is based on the theory that it is not an abuse of process to relitigate a point where any of the . requirements of the doctrine of res judicata is missing"*.»

Δεν έχει τεθεί ενώπιον του Δικαστηρίου οποιοδήποτε άλλο θέμα από το οποίο να προκύπτει ότι η παρούσα διαδικασία αποτελεί κατάχρηση διαδικασίας. Επομένως αυτός ο λόγος κρίνεται αβάσιμος.

V. Ορθό Διάβημα η Έφεση και όχι νέα Αίτηση

Όπως ορθά αναφέρεται στην υπόθεση **Saif Ali v. Sydney Mitchell & Co (a firm) (P, third party)** 1978 3 All E.R. 1033, στην οποία παρέπεμψε ο δικηγόρος της καθ΄ης η αίτηση, η έφεση είναι το ορθό και ενδεικνυόμενο διάβημα στην περίπτωση όπου επιδιώκεται να διορθωθεί μία λανθασμένη απόφαση.

Στην υπό κρίση περίπτωση, η αιτήτρια ουδόλως επικαλείται κάτι τέτοιο. Αντιθέτως, αναγνωρίζοντας ότι η απόφαση του Δικαστηρίου στην Αίτηση 706/13 είναι ορθή αλλά δεν αποτελεί δεδικασμένο, η αιτήτρια επανήλθε με νέα αίτηση, ως είχε κάθε δικαίωμα, επιδιώκοντας την εγγραφή, αναγνώριση και εκτέλεση της διαιτητικής απόφασης.

Ως εκ τούτου και αυτός ο λόγος κρίνεται αβάσιμος και απορρίπτεται.

VI. Προϋποθέσεις του άρθρου IV του Ν. 84/79

Είναι ήδη εμφανές ότι η πλευρά της καθ΄ ης η αίτηση δεν ασχολήθηκε ειδικά με τις προϋποθέσεις του άρθρου IV, εκτός από τη γενικότητα του πρώτου λόγου ένστασης ότι δεν τηρούνται οι προϋποθέσεις εγγραφής, αναγνώρισης και εκτέλεσης της διαιτητικής απόφασης.
Ανεξαρτήτως όμως αυτού, το Δικαστήριο οφείλει αυτεπάγγελτα να εξετάσει κατά πόσο ικανοποιούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου IV - βλ. **A. Groutas Co. Ltd v. Πεπελάση** (ανωτέρω) και **Beogradska Bank D.D.** (ανωτέρω).

(i) Διαιτητική Απόφαση - άρθρο IV (1)(α) και (2) του Ν. 84/79

Στην ένορκη δήλωση που συνοδεύει την Αίτηση η κα Αποστολίδου επισυνάπτει τα Τεκμήρια 11 και 12. Η κα Αποστολίδου αναφέρει ότι το Τεκμήριο 11 είναι δεόντως κεκυρώμενο πρωτότυπο της επίδικης διαιτητικής απόφασης, σφραγισμένο με apostille, και το Τεκμήριο 12 επίσημη μετάφραση της απόφασης από το Γραφείο Τύπου και Πληροφοριών.

Χρήσιμη καθοδήγηση αναφορικά με το θέμα της κύρωσης της διαιτητικής απόφασης προσφέρουν οι υποθέσεις **Bristol Business Corporation v. Besuno Limited** (ανωτέρω), **Nimegran Trading Ltd v. Wigram Inc** (2009) 1(Β) Α.Α.Δ. 825 και **A. Groutas Co. Ltd v. Πεπελάση** (ανωτέρω).

Στην υπόθεση **Nimegran Trading Ltd v. Wigram Inc** (ανωτέρω) λέχθηκαν τα ακόλουθα:

> «*Περαιτέρω, επί του θέματος του ποιος μπορεί να κάμει την πιστοποίηση διαιτητικών αποφάσεων, παραπέμπουμε στο σύγγραμμα 'Enforcement of International Arbitration Awards' των Pretra & Platte, σελ. 126, όπου αναφέρονται τα ακόλουθα:*
>
> *..*
>
> *Σε μετάφραση:*
>
> *'., διάδικοι μπορεί να αποταθούν σε μία διπλωματική ή προξενική αποστολή της χώρας όπου η εφαρμογή και εκτέλεση ζητείται στη χώρα όπου η διαιτησία διεξάχθηκε. Δικαστικοί λειτουργοί ή συμβολαιογράφοι (notaries) σε εκείνη τη χώρα (όπου διεξάχθηκε η διαιτησία) είναι άλλες επιλογές.»*
>
> *Επισημαίνουμε πως η αναγκαιότητα για έγκυρη πιστοποίηση υπάρχει για να διασφαλίζεται ότι τίθεται η πραγματική διαιτητική απόφαση ενώπιον του Δικαστηρίου, που θα την εγγράψει για εκτέλεση. Σε όλη την επιχειρηματολογία των εφεσειόντων, πουθενά δεν τέθηκε η εισήγηση ότι τα πιστοποιημένο αντίγραφο της διαιτητικής απόφασης δεν ήταν γνήσιο, με αναφορά στο περιεχόμενό της, του οποίου η ορθότητα και αυθεντικότητα ουδόλως αμφισβητήθηκε.*
>
> *Παραθέτουμε πιο κάτω ένα απόσπασμα από το σύγγραμμα «The Law and Practice of Commercial Arbitration in Engalnd,»2nd Ed. των M.J. Mustill και S.C. Boyd από τη*

σελ. 425, που κατά την άποψή μας, υποστηρίζει την πιο πάνω θέση, εν όψει της μη αμφισβήτησης της αυθεντικότητας του περιεχόμενου της διαιτητικής απόφασης:

...

Σε μετάφραση:

«Οι αναφορές σε έγγραφα 'δεόντως επικυρωμένα' ή 'δεόντως πιστοποιημένα' είναι έννοιες άγνωστες στην Αγγλία, αλλά πιθανώς δεν προσθέτουν τίποτε στους συνήθεις κανόνες μαρτυρίας που αφορούν απόδειξη εγγράφων: η πιο πρόσφορη μέθοδος απόδειξης είναι με την επισύναψη του εγγράφου σε μία ένορκη δήλωση που πιστοποιεί την αυθεντικότητα του, την ακρίβεια του ως αντίγραφο ή την πιστότητα του ως μετάφραση, ανάλογα με την περίπτωση.»

Η κύρωση πρωτοτύπου εγγράφου ουσιαστικά αποσκοπεί στην επιβεβαίωση της αυθεντικότητας των υπογραφών επί αυτού. Αυτό αναφέρεται στα συγγράμματα **Wolff, New York Convention on the Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards** (ανωτέρω) σελ. 210 και **Kronke, Recognition and enforcement of Foreign Arbitral Awards: A Global Commentary on the New York Convention,** 2010, σελ. 178.

Αυτή η θέση υιοθετήθηκε και στην Αγγλική υπόθεση **Rainstorm Pictures Inc v. Lombard-Knight** (CA) (ανωτέρω), στην οποία αναφέρθηκαν τα εξής:

«*29.. Albert Jan van den Berg in The New York Arbitration Convention of 1958 (1981), p 251 comments:*

"The first question is the distinction between an authenticated original of the award, on the one hand, and a certified copy of the award and the agreement, on the other. The authentication of a document is the formality by which the signature thereon is attested to be genuine. The certification of a copy is the formality by which the copy is attested to be a true copy of the original. The authentication therefore concerns the signature, whilst the certification concerns the document as a whole."

The same commentator also observes, at p 255, that courts "appear .to be quite liberal in accepting that an original award is authenticated or a copy of an award or agreement is certified".»

Στην απόφαση **A. Groutas Co. Ltd v. Πεπελάση** (ανωτέρω), στην οποία τελικώς δεν θεωρήθηκε ότι παρουσιάστηκε επικυρωμένο αντίγραφο της διαιτητικής απόφασης, λέχθηκε ρητώς ότι για να καταστεί ένα έγγραφο «επικυρωμένο αντίγραφο» θα πρέπει να επικυρωθεί η γνησιότητα των υπογραφών και της σφραγίδας αυτού.

Ο ισχυρισμός της κας Αποστολίδου ότι το Τεκμήριο 11 είναι το πρωτότυπο ουδόλως αμφισβητήθηκε από την πλευρά της καθ΄ ης η αίτηση. Αυτό φέρει κύρωση ημ. 21.1.14 από τον κ. «***EDWARD GARDINER*** *of the City of London, England* ***NOTARY PUBLIC*** *by royal authority duly admitted, sworn and holding a faculty to practise throughout England and Wales*». Στην εν λόγω

κύρωση ο κ. Gardiner πιστοποιεί τη γνησιότητα των υπογραφών των διαιτητών που εξέδωσαν την συνημμένη επίδικη διαιτητική απόφαση. Η κύρωση φέρει επίσης πρωτότυπη σφραγίδα.

Στην υπό κρίση περίπτωση ικανοποιούμαι ότι το Τεκμήριο 11 αποτελεί το πρωτότυπο της διαιτητικής απόφασης, σύμφωνα με τον αναντίλεκτο ισχυρισμό της κας Αποστολίδου. Η εν λόγω διαιτητική απόφαση έχει επικυρωθεί από συμβολαιογράφο (notary public) στην Αγγλία και Ουαλλία, χώρα στην οποία εκδόθηκε η απόφαση εφόσον αυτή εκδόθηκε στο Λονδίνο, Αγγλία στις 6.7.12, όπως αναφέρεται στην τελευταία σελίδα πριν από τις υπογραφές των διαιτητών. Στη σχετική κύρωση βεβαιώνεται ότι ο συμβολαιογράφος ασκεί νόμιμα τα καθήκοντα του στην Αγγλία.

Έχει επίσης τεθεί ενώπιον του Δικαστηρίου μαρτυρία από την πλευρά της αιτήτριας, μέσω της κας Αποστολίδου, η οποία προέρχεται από πληροφόρηση από τον κ. Yardley, ότι η πιστοποίηση της γνησιότητας της διαιτητικής απόφασης είναι σύμφωνη με το Νόμο της Αγγλίας και της Ουαλίας. Εν όψει της ιδιότητας του κ. Yardley ικανοποιούμαι ότι αυτός είναι κατάλληλο πρόσωπο για να προσφέρει μαρτυρία επί του εφαρμοστέου δικαίου στην Αγγλία.

Η διαιτητική απόφαση φέρει επίσης πιστοποίηση apostille του Υπουργείου Εξωτερικών και Κοινοπολιτείας Λονδίνου, ημ. 21.1.14, με βάση τη Σύμβαση της Χάγης ημ. 5.10.61, υπογεγραμμένη από τον κ. Jeremy Crook με πρωτότυπη σφραγίδα. Αυτή πιστοποιεί το γνήσιο της υπογραφής του κ. Gardiner, την ιδιότητα του και το γνήσιο της σφραγίδας αυτού (του κ. Gardiner). Σύμφωνα και πάλι με ισχυρισμό της κας Αποστολίδου, ο οποίος προέρχεται από πληροφόρηση της από τον κ. Yardley, και η πιστοποίηση apostille είναι η επίσημη σφραγίδα και η Αγγλία έχει επικυρώσει τόσο τη Σύμβαση της Νέας Υόρκης όσο και τη Σύμβαση της Χάγης. Σχετικά είναι επίσης τα Τεκμήρια 13 και 14.

Σύμφωνα με όλα όσα αναφέρονται πιο πάνω, ικανοποιούμαι ότι η αιτήτρια παρουσίασε δεόντως κεκυρωμένο πρωτότυπο της διαιτητικής απόφασης. Αυτή έχει μεταφραστεί στην Ελληνική γλώσσα από το Γραφείο Τύπου και Πληροφοριών. Αυτό, σύμφωνα με τον αναντίλεκτο ισχυρισμό της κας Αποστολίδου, αποτελεί το επίσημο τμήμα της Κυβέρνησης της Κυπριακής Δημοκρατίας για πιστοποιημένες μεταφράσεις, και επομένως επίσημο μεταφραστή όπως ρητώς προνοείται στο άρθρο IV(2). Το Τεκμήριο 12 που αποτελεί την πιστή μετάφραση φέρει τη σφραγίδα του Γραφείου σε κάθε σελίδα.

Σύμφωνα με όλα όσα αναφέρονται πιο πάνω, ικανοποιούμαι ότι η αιτήτρια παρουσίασε **δεόντως κεκυρωμένο πρωτότυπο της διαιτητικής απόφασης με επίσημη μετάφραση στην Ελληνική**, σύμφωνα με τις πρόνοιες του άρθρου IV (1)(α) και (2) του Ν. 84/79.

(ii) Συμφωνία Διαιτησίας - άρθρο IV(1)(β) και (2) του Ν. 84/79

Η κα Αποστολίδου επισυνάπτει την πρωτότυπη συμφωνία για παραπομπή σε διαιτησία ημ. 6.6.08, ως Τεκμήριο 2. Αυτό δεν έχει αμφισβητηθεί από την πλευρά της καθ΄ ης η αίτηση. Επίσης επισυνάπτεται επίσημη μετάφραση της συμφωνίας από το Γραφείο Τύπου και Πληροφοριών, Τεκμήριο 3, και υπάρχει σφραγίδα σε κάθε σελίδα του κειμένου.

Ως εκ τούτου, ικανοποιούμαι ότι η αιτήτρια παρουσίασε το **πρωτότυπο της συμφωνίας διαιτησίας με επίσημη μετάφραση στην Ελληνική**, σύμφωνα με τις πρόνοιες του άρθρου IV(1) (β) και (2) του Ν. 84/79.

VII. Λόγοι για άρνηση αναγνώρισης και εκτέλεσης - άρθρο V του Ν. 84/79

Με την κατάληξη του Δικαστηρίου ότι η αιτήτρια παρουσίασε τα έγγραφα σύμφωνα με τις πρόνοιες του άρθρου IV, το βάρος απόδειξης μετατίθεται στους ώμους της καθ΄ ης η αίτηση να δείξει λόγο για την άρνηση εγγραφής και εκτέλεσης της διαιτητικής απόφασης. Στο άρθρο V παρατίθενται οι λόγοι για τους οποίους το Δικαστήριο μπορεί να απορρίψει αίτηση για αναγνώριση και εκτέλεση διαιτητικής απόφασης.

Παρόλο που η καθ΄ ης η αίτησης δεν επικαλείται κανένα από τους λόγους που περιέχονται στο άρθρο V(1), εντούτοις η πλευρά της αιτήτριας, μέσω της κας Αποστολίδου η οποία αντλεί την πληροφόρηση της από τον κ. Yardley, αναφέρει ότι η επίδικη διαιτητική απόφαση είναι έγκυρη, σε ισχύ, δεσμευτική και εκτελεστή στην Αγγλία, και ότι αυτή παραμένει ανικανοποίητη. Αυτοί οι ισχυρισμοί ουδόλως αμφισβητήθηκαν από την καθ΄ ης η αίτηση.

Ο μοναδικός λόγος τον οποίο η καθ΄ ης η αίτηση επικαλείται είναι ότι η Αίτηση αντίκειται στη δημόσια τάξη, ο οποίος προβλέπεται στο άρθρο V(2)(β) του Ν.84/79. Αυτός ο λόγος ένστασης αναλύεται στην ένορκη δήλωση της κας Χριστοφή και ουσιαστικά στηρίζεται μόνο στο επιχείρημα ότι η αρχή του δεδικασμένου είναι αρχή δημόσιας τάξης. Από τη στιγμή που το Δικαστήριο απέρριψε την εισήγηση περί ύπαρξης κωλύματος λόγω δεδικασμένου, αυτός ο ισχυρισμός της καθ΄ ης η αίτηση επίσης καταρρίπτεται.

VII. Κατάληξη

Σύμφωνα με όλα όσα αναφέρονται πιο πάνω, η παρούσα Αίτηση εγκρίνεται. Ως εκ τούτου εκδίδεται διάταγμα για την εγγραφή, αναγνώριση και εκτέλεση στην Κύπρο της διαιτητικής απόφασης που εκδόθηκε στις 6.7.12 στο Λονδίνο, Ηνωμένο Βασίλειο, από το Δικαστήριο Διεθνούς Διαιτησίας του Λονδίνου (London Court of International Arbitration) στην υπόθεση διαιτησίας υπ΄ αρ. 11809.

Τα έξοδα της Αίτησης επιδικάζονται υπέρ της αιτήτριας και εναντίον της καθ΄ ης η αίτηση όπως αυτά θα υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή και εγκριθούν από το Δικαστήριο.

(Υπ.) Ε. Εφραίμ, Π.Ε.Δ.

Πιστόν Αντίγραφο

Πρωτοκολλητής